

ПОХЛУПЕНАТА ПАНИЦА

Живѣлъ нѣкога единъ ковачъ, на име Граде. Тежки били времената, а Граде билъ беденъ човѣкъ, та трѣбвало здравата да работи, за да прехрани себе си и жена си. Отъ тъмно до тъмно дигалъ той тежкия чукъ, и нажеженото желѣзо

прѣскало червени звездички въ задимената ковачница. При огнището стояла жена му и непрестанно дърпала ржката на голѣмия мѣхъ.

Единъ день въ ковачницата дошелъ богатъ боляринъ. Скъсала се била една брънка на желѣзната му ризница, та искалъ да му изковатъ нова.

— Е какъ е, — попиталъ боляринътъ, — върви ли работата?

— Лошо, — отвърналъ Граде.

— Денонощно се бѣхтимъ, а не можемъ да свѣржемъ двата края.

— Ехъ, — рекълъ да го подраздума боляринътъ, — какво да се прави. Ако Адамъ и Ева бѣха послушали Господа, сега всички щѣхме да лежимъ по грѣбъ подъ сѣнката на райскитѣ дървета и печенитѣ яребици щѣха сами да влизатъ въ устата ни.

— Азъ да бѣхъ на мѣстото на Ева, никога нѣмаше да прѣстѣпя божията заповѣдь, — обадила се жената на ковача. — Глупачка е била тя тази Ева!

Боляринътъ се само усмихналъ и не отвърналъ нищо. Платилъ на ковача и си отишелъ.

Наскоро следъ това, боляринътъ повикалъ ковача и жена му въ палата си и имъ рекълъ:

— Ще ви взема у мене да ми наглеждате градината. Ще плѣвите цвѣтята и подрѣзвате дърветата. Всѣки день ще ядете на моята трапеза, ще ви давамъ по два ката дрехи и сто жълтици на месецъ. Съгласни ли сте да ме слушате и изпълнявате заповѣдитѣ ми?

— Какъ да не сме съгласни, — отговорили въ единъ гласъ Граде и Градевица. — Та има ли нѣщо по-хубаво за насъ!...

Всрѣдъ градината имало една похлупена паница. Боляринътъ